

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1976

12. årgang

Hva Guds ord sier

Mel.: Sku mot himlen, løft ditt øye
Hører du hva Guds ord sier
det som står når jord forsvinner
Det står fast på dommens dag
når Gud dømme skal din sak.
Vandrer du på Guds ords stier
sikker at du himlen vinner?
Elles vet du ei for visst
hvor det ende skal til sist.

Hør, våkn opp og gjør deg rede.
Vet du om din lampe brenner?
Sier Guds ord du er frelst
eller ror du hva som helst?
La deg ei fra sannhet lede
av dit hjertes falske stemmer.
Er dit tliv et selvbedrag
da det haster med din sak.

Hør, å hør dog Hyrderøsten.
I Guds ord den kjærlig kaller:
Kom til meg jeg deg forstår
å du mitt villfarne får.
Ved hans røst du finner trøsten.
Syndens skyld og sraff bortfaller.
Hyrden tok det alt på seg.
Med sitt liv han skjuler deg.

Da du Lammets sang istemmer
med Guds frelse vitneskarer.
Du er Jesu gren med frukt.
Guds ord gir deg trøst og tukt.
Du en synder Jesus kjenner.
Skjult i han du åpenbarer
Kristus, synders bryllupsdrakt
som gir rett til himlens prakt.

Kristoffer Høie.

Stamfedrene Adam og Kristus

Av Øyvind Andersen

I Rom. 5, 12-18 leser vi: «Derfor, likesom synden kom inn i verden ved et menneske, og døden ved synden, og døden således trengte igjennem til alle mennesker, fordi de syntet alle — for vel var det synd i verden før lo-

ven, men synden tilregnes ikke hvor det ingen lov er. Men allikevel hersket døden fra Adam til Moses også over dem som ikke hadde synet i likhet med Adams overtredelse ,han som er et forbillede på den som

skulle komme. Men ikke er det med nådegaven således som med fallet, for er de mange død ved den enes fall, da er meget mere Guds nåde og gaven i det ene menneske Jesu Kristi nåde blitt overvettes rik for de mange. Og ikke er det med nådegaven således som det ble da en syndet, for dommen ble til fordømmelse for èns skyld, men nådegaven til frifinnelsesdom for mange falls skyld. For kom døden til å herske ved den ène på grunn av den ènes fall, så skal meget mere de som får nådens og rettferdighetsgavens overvettes rikdom, leve og herske ved den ène, Jesus Krisuts. Altså: Liksom ens fall blev til fordømmelse for alle mennesker, således ble også èns rettferdige gjerning til livsens rettferdigjørelse for alle mennesker.»

Vi hører om en virkning som går fra et menneske til hele menneskeslekten, først med Jesus Kristus og deretter med Adam. Det er vel likheten mellom Adam og Kristus at der går en virkning til alle. Virkningen ved Adam er at alle er blitt syndere på grunn av det at èn har syndet, og døden er kommet til å herske over alle mennesker, på grunn av den ènes fall.

Adams fall, det var en virkelig overtredelse, Adam visste at det var synd før han gjorde det, men han gjorde det likevel. Slik var det ikke i tiden etter Adam før loven ble git, i tiden mellom Adam og Moses kan ikke synden tilreknes slik som den blev tilreknet Adam, og slik som den må tilreknes etter at loven kom ved Moses. Allikevel står det at døden hersket fra Adam til Moses, også over dem som ikke hadde syndet i likhet med Adams overtredelse.

Det viser at de som kommer etter Adam er ansvarlige for Adams synd. Virkningen av Adams synd kommer over alle mennesker uansett om synden kan tilreknes dem eller ikke, fordi alle ble skyldige for det som en har gjort. Dette er en grunnleggende sannhet i Guds ord, men det er mange som gjør opprør mot den og sier at det er da urettferdig at

vi skal bli skyldige for det som en har gjort. Men vi skal vente litt med å si det.

Tenk om Gud hadde skapt oss mennesker slik som han for eksempel skapte englene, at hvert enkelt individ bare er ansvarlig for seg selv. Hvis et menneske da hadde falt i synd, så hadde han bare vært ansvarlig for seg selv, men da hadde han blitt alene om å gjenopprette følgene av sin synd. Englene kan ikke frelses, de er personlig individuelt ansvarlige, og englene kan ikke frelses, det sier Guds ord ganske klart i Hebr. 2. kap.: Englene tar han seg ikke av.

Men nå er ikke menneskene skapt slik, de er skapt som en slekt, der blir alle skyldige for det èn har gjort. Men så kan også èn bli ansvarlig for det alle har gjort, og det er det som er skjedd. Liksom alle ble syndere på grunn av den ene, så er det kommet inn rettferdighet og evig liv ved den ène Jesus Kristus. Likheten mellom Adam og Kristus består i at det går en virkning fra den ène til hele menneskeslekten.

Men ser vi så på hva denne virkningen er, så er virkningen ved Jesus Kristus stikk motsatt av den som kom ved Adam. Det ser vi her i vers 15-17: Ikke er det med nådegaven således som med fallet, står det. Det som kommer ved Jesus kalles for nådegaven, det betyr en gave som du og jeg får uten å ha fortjent den. Det som kommer ved Adam, det har vi fortjent, vi har selv syndet liksom han syndet. Det som kommer ved Jesus, det har vi ikke fortjent, det har Jesus fortjent, men vi får det uten å ha fortjent det. Det er nådegaven, med den kommer evig liv. Med Adam kom døden, med Jesus kommer livet, med Adam kom synden, med Jesus kom rettferdigheten.

Og det er ikke bare det, men i denne store forskjell, denne motsetning, så ser vi at det som kommer med Jesus det er så meget vissere enn det som kom med Adam. Det står to ganger her: *Meget mere*, det betyr så meget vissere. Vi sier med et gammelt ord, ingen

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp med friviljuge gaver Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppsæling, adresseforandring og gaver til bladet.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
Kløverveien 32D, 4300 Sandnes
Telefon (045) 65957

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
3530.07.09492
/ 5601 Norheimsund

ting er så visst som at et menneske skal dø, det kan vi anvende på det som kommer med Adam. Det er visst og sikkert at et menneske skal dø, det er mennesket lodd en gang å dø og deretter kommer dom. Men nå kommer Ordet her og sier at det er noe som er enda vissere, og hva er det? Det er at de som tror på Jesus kommer til å leve. Det er enda vissere enn at synden fører døden med seg. Det er aldeles umulig å tenke denne tanken, men slik taler Guds ord. Det som kommer med Jesus, det er vissere, det er rikere, det er tryggere, enn det som kom ved Adam.

Videre ser vi her at det som kom med Jesus, det er mer omfattende enn det som kom med Adam. Kan noe bli mere omfattende da? Det som kom ved Adam gjelder jo hele menneslekten, det går som sagt en virkning fra denne ene og til alle, kan no bli mere omfattende? Ja, sier Guds ord. Dommen ble til fordømmelse for èns skyld, men nåde-

gaven — det som kommer ved Jesus — ble til frifinnelses-dom for mange falls skyld. Det som kommer med Jesus, det er mere omfattende, det er langt videre i sin virkning enn det som kom ved Adam. Dette er aldeles ufattelig og utenkelig, men igjen, det er Guds ord som sier det.

Og enda en tredje ting kommer tydelig frem her. Det som kommer med Jesus, er i sin herlighet og storhet meget større enn det forferdelige som kom ved Adam. Kan du tenke den tanken? Det som kom ved Adam, det var forferdelig, det som kommer ved Jesus er ikke bare det motsatte, men det er i sin herlighet, sin rikdom, sin storhet, sin glans, sin salighet, langt, langt mer enn en motsetning til det som kom ved Adam. Guds ord taler her så underlig at intet menneske kan tenke disse tankene, det er umulig å følge med i den rikdom og tanke som som her står, men ta ordet her i Rom. 5 for deg og se på gave og nåde og nåde og gave og overvettes rikdom og alle slike uttrykk og se hva der står, og ditt hjerte må fylles med takk og pris.

Så kommer da som en konklusjon på dette: (nå siterer jeg det nøyaktig etter grunnteksten, for der står nemlig ikke noe gjerningsord, ikke noe verbum). Altså, liksom en fall til fordømmesle for alle mennesker, således også ens rettferdige gjerning til livsens heliggjørelse for alle mennesker. Det som kommer med Jesus, det er altså den rettferdige gjerning det er tale om her, den gir meg en rettferdighet for Gud som fører til at jeg får evig liv så sant jeg hører dette og tar det til meg.

Og nå spør jeg deg: *Hører du dette? tar du imot dette?* Ens rettferdige gjerning er til livsens rettferdiggjørelse for deg som hører på i denne stund. Hør det, ta imot det, og takk og pris Gud for denne overvettes salighet! Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve frå Andersen og Norea ved A.L.

Omgangen med Gud i Ordet og bønnen

Av Olav Valen-Sendstad

Bevisst, personlig liv med Gud er samfunn, at Gud og du finnes sammen. Det er samvær, at Gud og du er sammen. Det er samliv. Det er samtale, at Gud og du taler sammen.

Gud taler til deg. Det gjør han ved Ordet, i Guds ord.

Taler du til Gud, så er det bønn.

Guds ord og bønnen, det er de midler hvori samlivet mellom Gud og deg foregår.

Den rolle Ordet og bønnen spiller i gudsli-
vet er ofte — og med rette — blitt sammen-
lignet med åndedrettet. Et sunt legemlig liv
er avhengig av at du fritt og regelmessig kan
pusete inn den friske luft for å få blodet renset,
og pusete ut den forbrente luft for å få ført
bort skadelige stoffer fra blodet. Du må pusete
inn og ut, eller blir du øyeblikkelig kvalt.

Ordet og bønnen er sjelens åndedrett: idet
vi tar Ordet inn i hjeret ved å høre det, renser
det vårt indre menneske (jvf. 1. Pet. 1, 22);
og idet vi utsøser vårt hjere i bønn for Gud,
føres alt det som er urent og selvsk ut og
fram for ham. Men vi må «pusete både inn og
ut.» Et gudsli hverken oppstår eller består
bare ved å høre Ordet uten bønn, heller ikke
bare ved å be uten å høre Ordet, men ved bed-
ende å høre Ordet og ved hørende å be til
livets Gud.

Om dette vil vi prøve å si litt i det følgende

I vide kretser, der en beskjefte seg med
åndelige spørsmål, er det i grunnen lite for-
stått hva det innebærer at gudsli er et sam-
funn. Hovedordet for kristenliv er for så altfor
mange slett ikke «samfunn» eller «samliv»,
men «opplevelse».

Mange har dannet seg den forestilling om
gudsli at det liksom føyre seg sammen av
serier av *opplevelser*. Og disse opplevelser
framstilles ofte på mange forunderlige måter.
Så tenker en: har et menneske mange opp-
plevelser med Gud, så er det en sunn kristen

og et åndsfylt menneske men uteblir opp-
levelsene, så er en syk eller verdsligjort i
sitt gudsli. Følgelig tar en i bruk et slags
åndelig «termometer» hvorved en vil avlese
stigninger og fall i varme og mindre varme
opplevelsers rekkefølge. Mange er likefram
deterministisk innstillet på dette punkt. Hvor
ofte kan en ikke høre slike uttrykk som f. ks.:
«Jeg ville gjerne bli en kristen; men det kan
jeg jo ikke rá med selv; det må komme over
meg; jeg må oppleve det; det kan en ikke ta
seg til». Eller: «Jeg har så lite åndelige opp-
levelser nå; det var annerledes før; men nå
er jeg så slakk og sløv; jeg går bare og venter
på opplevelser som kan fornye meg».

Det er en bunnfalsk innstilling til Ordet og
bønnen som finner uttrykk i slike tankeganger.

For å ta fram bildet om mann og hustru.
Det er jo komplett meningsløst, hvis en ville
oppfatte sitt ekteskap som sammensatt av en
rekke «opplevelser». Et ekteskap er ikke en
serie enkeltstående begivenheter, men er sel-
ve *samlivet* i det brokete mangfold og den
rikt nyanserte omgang fra dag til dag. Bryllups-
dagen og somme andre begivenheter vil
nok ektefeller kunne kalle «opplevelser», men
ikke det daglige samliv. — Slik er det også
med Gudsli. En kan muligens kalle vår
åndelige bryllupsdag — altså den første om-
vendelse og de sterke omstendigheter som
bidro til å gi vår omvendelse dens store be-
tydning — for «opplevelse» Men det etter-
følgende liv med Gud består ikke av en serie
enkeltstående opplevelser hvis sum blir guds-
li. Nei, det er — om det ellers er normalt
— et samliv, et samfunn, fra dag til dag.

Det er derfor et annet hovedord enn «opp-
plevelse» som kjennetegner det kristne gudsli.
Og det er ordet «opplysning» eller «lys».

Et blikk på erfaringene vi gjør, viser det.

— — —

Når den vakte sjel fra dag til dag ser mere av sin synd og sin onde natur, da beror det på at Guds Ånd *opplyser* ham gjennom loven om disse ting. Når et menneske kommer til frelsesvissitet — og fylles av den fred og fryd den gir — de kan det nok fortone seg som en mektig opplevelse. men nærmere sett er det overveldende i denne erfaring nettopp at en får *lys* ved evangeliet over hvordan det forholder seg med ens frelessak. Og hver gang et Guds barn kjenner seg velsignet i sin ånd ved å høre eller lese Ordet, er velsignelsen fra en side sett nettopp at han får *nytt lys* eller *mere lys* i Ordet.

Her ser vi hvilken rolle lyset eller opplysningen i Ordet spiller i gudslivet.

Forkjellen mellom «opplevelse» og «opplysning» er grei nok. Den som *opplever* noe, får dermed noe som vel kan bli et skjønt og gripende minne men det svinner igjen. Den derimot som *opplyses*, får dermed noe til varig eie for sin ånd, noe som ikke uten videre svinner og går over i de blotte minnernes verden, men som går inn som varig eie i hans ånds funksjoner. Vi pleier gjerne kristelig å uttrykke det så: en kan ikke leve på gamle opplevelser. Nettopp fordi de er svinnende. Men i all sann åndelig erfaring er det noe som ikke svinner, nemlig lyset i Ordet. Og i dette lys, på dette lys kan vi leve fortsatt.

Ved opplysning i Ordet vokser et Guds barn på varig måte sammen med Guds tanker, og eier i dette lys en stadig dypere og varig kontakt med Gud.

Kontakten med Gud, den levende rapport med hans Ånd kommer alene i stand gjennom Ordet og bønnen — på det personlig-bevisste alderstrinn. Denne kontakt kjenner tegner samlivet med Gud.

La meg få lov å si litt om denne kontakt med Gud i bønnen og Ordet. Jeg begynner med *bønnen*, og fortsetter med *Ordet*.

— — —
Vi har erfaring for hvordan det kan gå for seg når vi ber: undertiden kjenner vi en for-

bindelse med Gud så levende og virkelig at den fyller oss med salig fred og glede — uansett hvordan vårt liv ellers kan arte seg i verden; men til andre tider kan denne kjensle av kontakt bli ganske borte, vi får ikke samle oss, tankene farer hit og dit, vi klarer knapt nok å være Fadervår uten å måtte begynne forfra gang etter gang. Undertiden faller bønnens ord oss lett og utvunget i sinn og munn, andre tider kjennes det aldeles umulig å finne ord for sine bønnetanker.

Det som gir oss kjensle av kontakt er en forunderlig bevissthet om at Gud hører, at våre ord dunster ikke bort i vær og vind, at de synker inn i en annens bevissthet og oppfattes av en annens ører. Og når vi er ordløse i vår bønn, kan det skyldes så mange ting: overvettes takk og glede, stor sorg og bekymring, eller hjelpelös adspredhet og sløvhets.

All denne skiften av kontaktfornemmelse, av ord og ordløshet, gjelder det ikke å ta altfor tungt og høytidelig. For gjør vi det, kan vi så lett bli bytte for den megen falske åndelighet i verden, som lover og førespeiler oss at det gis åndelige «opplevelser» som er i stand til å gjøre oss til «lutter bønn». Nei, der er en annen vei, som er bedre og sunnere, og gir bedre framgang i bønn.

Det er å merke seg Jesu anvisning på hjelp til bønn.

Da disiplene ba ham lære dem å be, lærte ham dem Fadervår (Lk. 11, 1 fg.) Dermed ga han dem ikke bare et ypperlig skjema, et godt mønster for bønner. Men han lærte dem framfor alt å be med bestemte og faste ord, som de skulle gjøre til sine ord i bønnen.

Det er lærerikt og betydningsfullt.

Det viser nemlig at Jesus, med klar forståelse for våre bønnenvanskeligheter, ikke bare vil vi skal være frie bønner etter eget ordvalg, men også faste bønner med ord som Guds Ånd har gitt andre og dermed lært oss ved andre mennesker.

Erfaringen stadfester det sunne og riktige i dette.

Den som alltid ber bare med frie, selvvalgte ord vil snart løpe tørr i sitt bønneliv. Bønneemnene blir stadig ferre, ordvalget stadig fattigere, bønnetankene mer og mere stereotype, kort sagt: han får stadig mindre å tale med Gud om. Som regel ender det med at han bare taler med Gud om sine nærmeste anliggender, og kretser mere om seg selv og sitt enn om Gud og hans fortrolige råd.

På den annen side var det naturligvis ikke Jesu mening at vi bare skulle be faste bønner. Også det blir til utarting. Så blir vårt bønneliv mere og mere form og vane, ramser og bønneregler og «rosenkranser» og nådens og bønnens Ånd viker fra oss.

Nei, en sunn veksling, en jevn forening av fri og fast bønn — det er midlet til å bevares i bønnekontakt med Gud. Bruk den frie bønn, når ditt hjerte er fylt! Bruk den faste, når du kjenner mindre trang og glede i bønn!

Fadervår er en vidunderlig bønn. Det har hendt meg personlig i mange vanskelige spørsmål, når jeg ikke har visst hva eller hvordan jeg skulle be til Gud, at jeg ved å be Fadervår ikke er kommet lenger enn til en av de første bønner — og er blitt så grepel eller fylt av dem at jeg måtte vite jeg hadde fått rett forbindelse med Gud.

En velsignet måte å omgåes Gud i bønn er å be under bibellesning. Da stanser en ved passende bibelvers og gjør dem til bønneemne. Det utvider bønnehorisonten og gir rikere bønneemner. En får da litt mere å snakke med Gud om enn akkurat arbeid, penger, mat, hus, hjem, barn og helse.

Framfor alt er det velsignet å be *med Bibelens ord*. Når du leser de bønner som finnes her og der i Bibelen, så bruker du disse bønner, vender dem til Gud som *dine* ord og gjør dem til ditt ord i bønn.

Hva kan vel på naturlig måte gi rikere og mere levende kontakt med Gud, enn når en selv flettes ord, da å be med *Guds* ord? Da

får Ordet et herlig liv i din ånd. Da smelter hjertet sammen med Ordet i en levende tro som påkaller Gud. Og da må det bli kontakt, om det noen sinne skal bli det: når Guds ord og dine ord smelter sammen i en hjertets enhet. Den første gang en ber på denne måten blir som regel en herlig «opplevelse». Men fortsetter du på denne vei, så vil du snart få se at *den gir mere enn skjønne minner om skjønne bønnestunder. Den gir deg varig del i noe av Gud selv. Den gir et liv i ditt hjerte som du ellers ikke får fatt i noen steds i verden. Og et lys i din ånd og forstand som intet annet kan gi deg. Det er samfunnsvelsignelse i livet med Gud...*

La meg i denne forbindelse minne deg om *salmeboken*. Bak i den finner du en liten «bønnebok» med bønner for hver dag i uken og for bestemte anledninger i livet. Den bør du bruke. Er du i besittelse av et gammelt eksemplar av Johann Arnts «Sannekristendom», vil sikkert den bønnebok du finner der, «Paradis Urtegård», bli til megen velsignelse. Ellers er også det å lese salmer og åndelige sanger i salmebøker og sangbøker en rik måte å be til Gud på.

— — —

Så også noen ord om kontakt med Gud i *Ordet*.

Av erfaring vil mange vite hvordan det også her kan skifte: snart kjennes Skriften så åpen det er som hvert av dens ord taler til oss det vi gjerne vil ha for vår sjel, som vi forstår den så godt; snart igjen kan den være aldeles lukket; vi forstår ingen ting av den hva den sier angår oss likesom ikke, ingen ting passer til det vi trengte å få høre.

Heller ikke denne skiften bør vi ta altfortungt og høytidelig. Derimot bør vi legge oss på sinne hovedregelen for all bibellesning: Hopp over alt du ikke forstår — dvel ved det du forstår. Følger vi nemlig den regel konsekvent, så blir det etterhvert ferre og ferre steder vi hopper over, forståelsen utvides, det uklare svinner bort, og fram av Bibelens bla-

der lyser sterkere og sterkere han som den først og sist vitner om: Jesns Kristus.

Bibelen er Boken, «bøkernes bok». Verds-litteraturens «bestseller» — og dens funklende stjerne. Det er ikke så underlig. Den har jo ikke bare visse historiske mennesker til forfattere. Den er Gud bok, har Guds Ånd til forfatter. Derfor atskiller den seg fra alle andre bøker. Andre bøker tåler å leses to eller tre ganger, hvis de er riktig gode. Så kan en dem. Med Bibelen er det helt annerledes. - Første gang en leser i den forstår en lite eller ingenting. Men lar en seg ikke avskrekke og leser mere, så finner en mere. Og jo mere du leser, desto mere finner du. Aldri blir den utlest. Aldri kan du den. Alltid gir den noe nytt, noe du ikke så eller ikke forsto før. Aldri blir den kjedelig for den som leser den. Det er bare de som ikke leser den som finner den kjedelig. Men de har i grunnen ingen rett til å ha noen mening om den.

Derfor er det knapt noen åndelig beskjef-tigelse som lønner seg bedre enn å ofre litt tid og omtanke på Bibelen. Det er aldeles utrolig hvor *uhyre meget* den gir til vederlag for *ganske små anstrengelser*. En merkelig bok !

Når vi blir kjent i den, blir den levende. Når vi begynner å få litt oversikt over dens åndsverden, da fenger den i sinnet som aldri før. Når vi begynner å bli litt hjemmevant i dens ordforråd og tankeverden, da skinner dens lys inn i vårt hjerte og liv på en uforlig-nelig måte. Da blir den vår livsvandrings bes-te og mest trofaste ledsager. Da blir den lyk-ten for vår fot og lyset på vår sti.

Merkelig bok !

En skal vokte seg for å betrakte Bibelen som en samling trylleformularer eller kraft-ord. Fristelsen til en slik bibelbetrekning lurer i hver eneste «mannakornkopp», og i hvert eneste forstøk på gjennom «oppslag» å få passende kraftord i livets situasjoner. Jeg vil ikke nekte at en i særlig vanskelige stunder og tilfeller — når en ikke vet hvor en skal

søke råd — ved Guds nåde og vise styre kan få godt og kraftig svar gjennom «mannakorn eller «oppslag». Men ve den bibelleser som gjør slikt til «normal» måte å lese Bibelen. Han bør dog huske på at likeså vel Satan som Gud kan blande seg i fingergepene i manna-kornkroppen, og likeså vel bokbinderen som Guds Ånd kan ha bestemmende innflytelse på hvor «tilfeldige» oppslag faller opp.

Det normale må være at ei bibelleser fra tid til annen opparbeider seg såpass kunn-skap om Bibelen og om hvor det ene og an-net i den finnes, at Guds Ånd i vanskelige tider kan bruke hans kunnskaper til å minne ham om hvor han skal lete for å finne svar på sine spørsmål.

Men nå kontakten med Gud gjennom Bi-belen?

Kontakten med Gud i Ordet kjenner vi bare da når det blir Guds personlige ord og til-tale til meg personlig. Det virker jo alene Guds Ånd. Men på grunnlag av de erfari-nger vi gjør kan vi *godt selv på mange enkle måter åpne oss for Åndens virkninger gjennom Ordet*. F.eks. ved å *gi akt på den enkle ordlyd*, på «hva som skrevet står», ved å leg-ge merke til de mange små ord hvorved Guds mening i Ordet ofte bryter seg vei til oss. - *Guds Ånd har selv inspirert Skriften, og derfor er intet overflødig i den*. Hvert ord, hvert lite komma har sin mening. Ofte kan nettopp det å merke seg et lite «vi», «du», «verden», «alle», eller et lite «for», «i», «men», el. lign. gjøre utslaget til at et enkelt ord i Bibelen blir som et vindu hvorigjennom vi ser like inn i Guds himmel, inn i Guds evige hjertes råd og tanker om oss.

Guds Ånd stiler alltid på å gi oss sitt sær-lige vitnesbyrd når vi hører Ordet. For Åndens vitnesbyrd i og med Ordet består deri: dels å oppklare for hjertet den rette mening med Ordet, dels å forklare Kristus for hjertet, dels å veilede oss til hele sannheten så vi skal erkjenne den allsidig, dels å forvisse oss i troen om vår egen nådestand og vitne sam-

men med vår egen ånd om vårt barnekår. Uten dette Åndens vitnesbyrd under høring og lesing av Ordet kan vi aldri forstå eller tilegne oss Ordet rett. Men i kraft av det blir Ordet levende, klart og gjennomsiktig — og blir tilegnet oss til personlig eie med lys i Guds råd.

Jeg vil her få lov å fortelle noe jeg har «opplevd» under sjelesorg som prest, og som jeg tror kan belyse dette nokså godt.

En troende kvinne, som var dødssyk, sendte engang bud på meg. Hun hadde en temmelig ugodelig, men høyest egenrettferdig mann. Da hun gjerne ville han skulle få høre Ordet, ba hun ham sitte inne under vår samtale. Etter en velsignet åndelig samtale med hustruen, tenkte jeg, at jeg også måtte prøve å bringe mannen et ord fra Gud. Både hustruen og jeg tenkte situasjonen kanskje skulle gjøre det naturlig å få komme på talefot med ham om hans sjel. For han var kjent som en hard mann. «Hvordan har De det, da?» spurte jeg ganske forsiktig. «Takk, bare bra», svarer han nesten avvisende, og lot som han forsto spørsmålet myntet på den legemlige velferd. Det ble en del snakk, men jeg syntes ikke jeg kunne oppgi mitt ønske. «Jeg har sett et bilde av Dem, jeg?» prøvde jeg å si på litt gemyttlig, ertende måte. Han så komplett uforstående på meg. «Jeg mener det bilde Guds ord tegner av Dem», sa jeg, for å sette ham på sporet. «Har De lyst å se det?» Jo, han hadde da det. Og så leste jeg for ham Rom. 3, 10 fg. :

«Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke en; det finnes ikke en som er forstandig; det finnes ikke en som søker Gud; alle er avveket alle tilhope er blitt uduelige; det finnes ikke noen som gjør godt, det finnes ikke en eneste.»

Da jeg hadde lest disse ord, så jeg på ham og sa: «Dette er Dem, det». Da skal jeg si han ble sint. Det formelig smalt utav ham: «Nei, det er det ikke», sa han. Som prest er jeg jo vant til at folk snakker meg etter mun-

nen i åndelige spørsmål. Desto mere overraskende kom denne spontane protest. Jeg summet meg, og tenkte at jeg fikk ikke være for grov: «Jaså — det er ikke Dem, dette? Men det er iallfall bildet av meg slik jeg er i meg selv», sa jeg. «Nei, det er det ikke», fortalte han like arg og opprørt. Jeg ble enda mereforbaset. «Men hvem er det da bildet av?» spurte jeg. «Det der er sagt om tjuer, kjeltringer, gatepiker, horkarler, mordere og annet slags pakk», sa han, «men hverken om presten eller meg eller andre skikkelige folk.» Da først jeg mannen åndelig, og fant tidspunktet inne til å sette saken på plass. «Å — jeg tenker det er sagt om hykler og fariseere og, jeg», sa jeg, og det var ment som en brodd. Den traff. Han reiste seg, og strøk på dør uten et ord.

Episoden belyser en meget alvorlig sannhet. Får ikke Guds Ånd opplyse hjertet under Ordets hørelse, slik at en umiddelbart hører seg innbefattet og omtalt i Ordet, så fungerer våre hjerter som en art postbud, der fluksens besørger Ordet videre til andre som det formentlig kan passe bedre på. Selv forblir en utenfor Ordets lyskrets — og i det naturlige mennesks dype åndelige mørke.

Et annet trekk.

Jeg hadde i lengere tid besøkt en mann som strevet noe forferdelig, og ikke kunne få det til å tro. Det vil si han trodde nok på en måte, rent kunnskapsmessig. Men han følte selv at denne troen hans ikke var noen hjertets enhet med Herrens Ånd i Ordet. Så en dag jeg kom til ham, strålte hele mannen. «Nå ser jeg det», sa han, straks jeg var kommet inn. «Tenk at det var så enkelt — og jeg som har strevet så skrekkelig». Da jeg ba om en nærmere forklaring, fortalte han: «Jo, i går, da jeg satt og leste om Jesu samtale med Nikodemus, så kom jeg til ordene «så har Gud elsket verden at han ga sin enbårne Sønn». Jeg kom ikke lenger. For med engang jeg leste orden «verden» var det som det falt skjell fra øynene mine, og det sto

Ordet frå Guds munn

Av Odd Dyrøy

For liksom regnet og snøen fell frå himmelen og ikkje får opp att dit, men vatnar jorda og får henne til å bera og gro og gjev såmannen såkorn og brød åt den som et, så skal det vera med ordet mitt. Som går ut frå min munn. (Esa. 55, 10).

Ser vi på all ørken som ligg livlaus og oppbrend av sola, då ser vi korleis regnet er livsviktig for alt som skal leva og veksa. Tørke førde med seg uår, hunger, sjukdom og død for tusener av menneske, og vi høyrer rop om hjelp frå mange stader der regnet ikkje kom og livsvilkåra blei øydelagde.

Dette ordet frå Guds munn seier oss noko om vårt daglege åndsliv, for kvart menneske og heim og samfunn. Set ein tjukk strek under denne sanninga: Som jorda og livet der er avhengig av regnet frå himmelen, slik er vårt åndsliv og vår tru avhengig av Guds ord.

Når regnet fell ned på jorda gjer det ting mellom anna. For det første tek det med

ganske klart for meg at det jo er *meg* Gud elsker og har gitt sin Sønn». Således var han blitt forvisset om sin egen frelse, og om at han var gjenstand for Guds evige kjærighet.

Også dette belyser noe vesentlig: *Åndens vitnesbyrd består deri at vi umiddelbart får høre oss inn i Ordet så det får sin anvendelse umiddelbart på oss.* Da avstrefes det kunnskapsmessige, og det får fullverdig betydning som Guds tale til oss, som hilsen fra Gud personlig. Da får det liv. Da blir det kontakt. Da er det salig å være Bibelleser eller tilhører til forkynnelse.

Gud gi oss sann åndelig kontakt med ham i bønnen, og sin Hellige Ånds vitnesbyrd i Ordet. Det er Gudslivets lykkelige hemmelighet.

seg rusk og slam og fører til elva og vidare til havet. For det andre gjev det såkorn og brød. Men når regnet fell på harde berget, vaskar det berget reint så det skin når sola fell på det, men der veks det ikkje noko liv.

Tenk over kva som hender når ordet frå Guds munn fell på vårt hjarta. Det kan ta synda og vantrua fram i lyset og gi liv og vekst. Men fell det på eit hardt hjarta som lukkar seg att for ordet, så det ikkje får føra til sann erkjenning og omvending, vil det ikkje få gi liv og vekst. Herodes sitt liv er eit godt døme på det. Johannes døyparen blei send med regnet den gongen: «Du må ikkje ha Herodias til kona». Vi tek også med ordet om den rike rådsherren i Mark. 10, 17: Eit vantar deg: Gå bort og sel alt det du har, og gjev det til dei fatige, så får du ein skatt i himmelen, og kom så og fylg meg. Slik kom ordet frå himmelen til han, men han gjekk bort med ein skugge over andletet for han åtte mykke. Ordet fall på deira hjarta, men vantrua og deira harde hjarta gjorde at det nådde ikkje sitt mål.

Det står om kong Herodes at han blei ille ved, men fordi han hadde svore, og for gjestene si skuld, sa han at dei skulle la henne få det som ho ville, og han sende folk ut og let dei hogga hovudet av Johannes. Her ser me litt av den makt rikdom har, litt av kva makt vantru lovnader og gjester har.

Ein ynkeleg Herodes som måtte i hovmod og for si vantru kona skuld slå Johannes ihel, og som truleg inst inne måtte medgi at du hadde rett Johannes som sa at eg skulle ikkje ha henne.

Det var nok også ein fattig og sorgfull rådsherre som gjekk frå Jesus den dagen. Ser du kor sola skin på dei vantru hjartene, og gjer dei hardare og mørkare enn før Ordet

frå Gud nådde dei. Her blei det ikkje såkorn og brød, men ørken der berre vantrua kan leva og veksa vidare i deira liv. Å, for ei nød og ulukka! Men den flokken som har det slik, den er nok den største også i vår tid.

Vi vil også sjå litt på to andre hjerteforhold. Andreas finn bror sin Simon og seier til han: Vi har funne Messias — Messias er det same som Kristus. Så går dei saman til Kristus. — Eit fint trekk og ein fin livsgang. Då Peter seinare sto overfor si synd seier han: Gå frå meg Herre, eg er ein syndig mann. Då sa Jesus til han: Ver ikkje redd, frå nå av skal du fanga menneske. Tenk for ei frukt dette ordet bar i Peter sitt hjarta og liv. Det blei brød for han sjølv og såkorn til å bera vidare.

Fylgjer vi Peter lenger, så møter vi han att når alt har falle i grus, han har svike sin frelsar, teke opp att sitt gamle yrke som fiskkar, og dette å fanga menneske er lagt på hylla. Men her kjem Ordet til han endå ein ein gong. Simon, Johannesses son, elskar du meg? Dette ordet og spørsmålet frå Jesus førde til at vantru og svikt måtte fram i lyset, og han sa: Herre, du veit alt. Peter fekk brød å eta, og såkorn og kall til å så det ut på Guds ákerland. Det var regnet frå himmelen, Ordet frå Gud, som førde til dette.

Ser vi så litt på David sitt liv, ser vi at det var det åtvarande ordet som ikkje lenger fann rom i hjarta. Det førde til fall frå Gud. Men Guds nåde var vend mot han. Natan blei send med det svære bud: Du er mannen. - Urias har du sleie i hel, kona hans har du teke. Når David seinare vitna om dette seier han det slik: «Dag og natt låg di hand tungt på meg». Det velsigna ordet frå Guds munn pressa på, dei tunge regndråpane frå himmelen braut ned alt forsvar hjå David. «Eg sanna mi synd — og du tok bort mi syndeskuld». Då blei det gleda i himmelen, og lovsang i det sundbrotna hjarta.

Det er eit godt såkorn Gud sådde i sitt folk fordom, og som har nått like til oss: Han som

tilgjev all di skuld, som lækjer alle dine sjukdomar, som kryner deg med nåde og miskunn, som let våre misgjerningar vera burte frå oss, så langt som aust er frå vest. Dette er regnet, brødet og såkornet frå himmelen, som Herren let regna over våre hjarto.

Er det lenge sidan ein regnskurd frå Herren nådde ditt og mitt hjarta? Ein regnskurd som bryt djupt i hjarta, så me får sjå at du er mannen, men også han som tek bort syndeskulda vår, trøstar hjarta og gjev liv og vekst. Berre i slike hjarto blir det brød og såkorn til nåde-hungrande hjarto. Men dette er visst mangelvare i vår tid?

Tenk berre på kva ein slik regnskurd frå Herren kvar dag over hjarte og heim ville føra med seg, av velsigning og nådebrød frå Himmelen, og såkorn til vårt hungrande og døyande folk. Vi vil be som David: Herre, ta ikkje din Heilage Ande frå oss, og kasta oss ikkje bort frå di ásyn. Lat meg etter få glede meg over di frelsa, og halt meg oppe med ei villig ånd! Herre, lat opp mine lippor! Så skal eg kunngjera din pris.

Vitnemål kan vera til forargelse og opp- byggelse

Å gjeva høve til vitnemål i våre møter og forsamlingar, det er både viktig og verdfullt, så det må aldri verta for gamaldags. Me er sette til tenrar og ikkje til herrar over menigheten, og skulle såleis ikkje hindra det frie vitnemålet. Diktatur er fárleg når det gjeld det som har med Guds menighet å gjera, det kan me sjå på kyrkja.

Men eit vitnemål kan vera så mangt. Ein kan vitne om seg sjølv så mykje ein vil, utan at det blir til forargelse eller oppbyggelse for nokon. Noken vitnar om at dei er syndige,

og det er sant, at dei vil høyra Jesus til, at dei har overgitt seg til Gud, andre les eller siterer bibelord, utan at dei vitnar om Jesus i det heile. Sjølvsagt har bibelordet verd i seg sjølv og talar for seg sjølv. Her kunne eg nemne mange vitnemål eg har hørt, som ingen forargar seg over eller blir velsigna av. Djævelen har ikkje noko imot at me vitnar om oss sjølve, det er Jesu Kristi vitnemål han er redd for.

Der er eit vitnemål som vekkjer forargelse hjå mange menneske» Det er at ein har fått Jesus openberra for hjarta ved ein Heilage Ande i Ordet, at ein er frelst og salig ved det Jesus har gjort, er frigjort frå lova, fødd på nytt og har fått Anden til pant på barnekåret hjå Gud. Den som vitnar slik i forsamlingen eller andre stader, han skal visseleg få merka reaksjon på vitnemålet, både att det blir til anstøt, forargelse og til velsigning. Ofte kjem

djævelen i ein fin skikkelse for å slette over det, mens han andre tider ikkje greider å skjule sin vreide, men gjer alt han kan for å skape misstillit til både vitnemålet og til den som ber det fram.

Jesus sa til Nikodemus: Me vitnar om det me har hørt og sett, men de tek ikkje imot vitnemålet vårt. Slik er det med mange menneske også i vår tid. Farisearane var for store til å ta imot vitnemål frå ein ulærd tømmermannsson og hans læresveinar, slik er det også i dag. Det er som Luther skriv: Forkynner eg lova, så ropar dei alfor strengt, forkynner eg evangeliet ropar dei, alfor fritt. Dei vil ha ein mellomting, ei blanding av lov og evangelium. Men Jesus seier: Salig er den som ikkje tek anstøt av meg.

Kain og Abel sin strid vil vere så lenge det finst sanne truande på jorda.

Kåre Ulvestad.

Korleis er det å bli frelst ?

(Efes. 2, 7 — 10)

Kan henda du som les dette er ein av dei som går med dette spørsmålet, og har streva med det i lang tid. Du har forsøkt å finna svar på det ved å tala med forkynnara og andre du hadde tillit til, og prøvt alle dei råd du fekk, utan å finna fram til frelse og frigjering.

Då vil eg gi deg det rådet at du går til Guds ord, for Gud forstår deg og kjenner deg, og han er den einaste som kan svara deg rett på dine mange spørsmål og problem, og den einaste som kan frelsa ein syndar. «Da jeg var i sjelenød, var den hele verden død, ingen kunne ingen ville hjertets dype jammer stille. Jesus, ja min Jesus ene, han er den som kan og vil - », syng Brorson. Jesus kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han, lærer Guds ord. (Hebr. 7, 25) Ved Bibelens

Av Amund Lid

ord verkar Gud alt det som trengst til syndasi frelse, det kan gjera deg vis til frelse ved trua på Jesus (2. Timot. 3, 15).

Det første ordet her i Efes. 2 lærer oss, og som me må ha klart for oss, det er at *frelsa er av Gud, og ikkje av oss, ikkje av gjerningar*, så ingen skal rosa seg. Den som er frelst er eit Guds verk, skapt i Kristus Jesus, seier vers 10. Elles slår ordet fast det same fleire stader i Skrifta, f. eks. 2. Kor. 5, 15: Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv ved Jesus Kristus. Men hans verk er det at de er i Kristus Jesus, som for oss har vorte visdom frå Gud og rettferd og helging og utløsing, står det i 1. Kor. 1, 30. Dette skulle vere nok for å visa at frelsa er av Gud, frelsen tilhører vår Gud og Lammet. Jesus gjorde alt som gjerast skul-

le, og Jesus er vår frelse og er blitt til frelse for oss som trur, og Gud førde oss vedanden og Ordet til trua og samfunnet med Jesus. Guds ord er Ånd og liv, difor seier Jesus: Kom til meg og hør, så skal sjela di leva. Du blir ikkje frelst ved å gjera, men ved å sjå eller høyra Guds ord og evangelium.

For det andre strekar ordet her under at frelsa er av nåde. Det vil seia at frelsa er ufortent frå vår side, me er den ikkje verd, den er Guds gáve til deg på grunn av hans hjartelag og kjærleik til deg.

Dette er årsaka til at det er berre syndarar og fortapte menneske, som erkjenner seg skyldige og av den grunn vil bli frelst, som kan bli frelst. Jesus seier at han kom ikkje for å kalla rettferdige, men syndarar. Ingen andre treng om nåde og søker nåde, og kjem ikkje heller til Jesus med si synd. Ingen kjem til meg, utan at Faderen har drege eller drive han dit, seier Jesus i Ordet. Kanskje årsaka til at du ikkje er frelst ligg her? Så lenge eit menneske ikkje har sett seg sjølv i Guds ords lys, ikkje sett si synd og fortapte tilstand slik Gud ser den i fylgje Guds ord, treng det ikkje om nåde og søker ikkje nåde hjá Gud, slik syndarinna, tollaren i templet og røvaren på krossen gjorde. Då treng du sjá ditt naturlege andlet i Guds spegel — Ordet.

Skrifta lærer klart at alle menneske har synnda, og vantær æra for Gud, her finst det ingen forskjel (Rom. 3. kap.), men dei menneske som ser og erkjenner dette er få.

Vår tid si store nød er at det finst så få syndarar. Det vil seia at menneske meir enn noko tid syndar og bryt alle Guds bod, elskar og lever i synnda, men dei ser og erkjenner ikkje si synd. Difor treng dei heller ingen frelsar frå synnda, ingen nåde hjá Gud. Og den store del av skulda for dette, det må vel forkynninga bera, som har forsømt og framleis forsømer å forkynna Guds bod og lov, Guds dom over syndaren, og synda sine fylgjer overfor ein heilag og rettferdig Gud. Heim og skule som har forsømt å læra dei unge det

same, må nok dela skulda med dei som forkynner Guds ord i kyrkje og forsamlingshus.

Frelse består ikkje i kunnskap og lærdom, endå den er nødvendig og ein forutsetning for å bli frelst, men den består i erfaringa av å møta den heilage og rettferdige Gud, og deretter den nådige Gud som elskar syndaren og tilgjev synda for Jesu skuld. Frelse det er å kjenna den einaste sanne Gud og den han utsende, Jesus Kristus (Johs. 17, 3). Denne kjennskapen får du når du møter Gud i Ordet, og der vil du erfara kva det vil seia å vera eit fortapt og fordømt menneske, men også kva det vil seia å vera frelst av nåde ved utlösinga i Jesus Kristus. Då vil du få eit nytt hjarta og bli eit nytt menneske, med eit heilt nytt forhold til Jesus og Guds ord.

Vidare gjer ordet her det klart at når Gud frelser eit menneske, så gjer han det ikkje *i oss eller ved oss, men åleine i Jesus og ved Jesus*. Eit frelst Guds barn er Guds verk, skapt i Jesus Kristus (vers 10). Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilrekna dei misgjerningane deira (2. Kor. 5, 18-19). Gud har gitt oss eit evig liv, og dette livet er i Son hans (1. Johs. 5, 11). Men nå har ei rettferd frå Gud - ved trua på Jesus Kristus for alle og over alle som trur, vorte openberra, og syndaren vert rettferdigjort utfortent av hans nåde ved utlösinga i Kristus Jesus (Rom. 3, 21 - fg.) Då Jesus på krossen sa at det er fullført, så var frelsa ferdig også for deg, for frelsa tilhøyrer vår Gud og Lammet, og er Guds gáve som blir tilrekna og gitt til den syndaren som erkjenner at han treng frelse og bed om det.

Så om du ikkje har funne frelse og utlösing, så er årsaka truleg ein av fylgjande: Annen er du ein som ikkje ser di synd, så hjarta ditt ikkje treng om nåde og tilgiving og frelse hjá Gud. Då søker du berre hjelp og nåde til å bli ein rett kristen, til å leva slik at du på det grunnlag kan tru du er eit Guds barn. Til deg vil eg seia at du må setja krava opp, for det er ikkje nok for Gud at du blir like god

som dei kristne. Gud krev det fullkomne, du må bli lik Jesus i alle ting.

Eller så kan årsaka vera at du ikke har sett det som står i ordet her i Efes. 2, 8: For av nåde er de frelst! Jesus *har* frelst deg, det er fullført!

Ved tru, og det ikke av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikke av gjerningar, så ingen

skal rosa seg. Det er ikke slik å forstå at du *må tru*, som ein betingelse for å bli frelst. Nei, Gud har frelst deg, og seier at alt er ferdig, kom! Han forkynner det her, og det er vel verdt å tru det, for han er trufast. Du kan få lov å tru Guds vitnemål, kven du så er, og den som trur det er frelst. Evangeliet er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det.

Biblicum med teologisk kurs i Stavanger

For første gang har den svenske stiftelsen Biblicum holdt et såkalt Biblicumkurs i Norge. Det skjedde i weekenden 26.-28. mars, da dosent dr. theol. Seth Erlandson og forskningsassistent Glen Thompson hadde et teologisk kurs på Stavanger lærerskole.

På kurset ble det tatt opp emner som: Bibelens opprinnelse og inspirasjon, Bibelen og bibelkritikken, Bibelens autoritet, Bibelens ufeilbarhet og sannhet, Bibelens bruk, Bibelen og saligheten, og i tillegg var det en forelesning om skapelsen.

Stiftelsen Biblicum i Sverige, som ble grunnlagt i 1968, er et teologisk forskningssenter som koncenterer seg om studiet av Bibelen. De som tilhører Biblicum tar sterkt avstand fra mye av tidens form for bibelkritikk og bygger sitt arbeid på vissheten om at Bibelen er Guds inspirerte, helt igjennom pålitelige ord. Bibelen inneholder ingen feil, heller ikke når den taler om f. eks. biologiske eller historiske forhold.

Erlandsson forteller at Biblicum gjerne vil være en serviceinstitusjon for alle som vil treng dypere inn i Bibelens verden. Biblicum sine forskere har derfor sett det som et mål å stå til tjeneste med informasjon og foredrag om Bibelen. Selve forskningsinstitutet ligger i Södra Rudbecksgr. 6 i Uppsala og dets bibliotek er åpent for alle interesserte. Biblicum gir ut teologisk litteratur og holder kurs i de nordiske land. Tidligere har det mest vært i Sverige og Danmark. Dosent Seth Erlandsson, som er leder av forskningsinstitusjonen, er også redaktør av tidsskriftet «Biblicum — tidsskrift for bibelsk tro og forskning.»

Biblicumkurset i Stavanger, som ble en realitet etter en henvendelse fra Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon, men som var åpen for alle interesserte, ble svært vellykket og utbytterikt. Mye tyder på at dette kan bli en årlig foreteeles.

Gunnar Hjorthaug.

Et nådens evangelium for ugudelige

Av Rosenius

Når noen taler om evangeliet for ugudelige, tar man det som en farlig nyhet. Man har så lett for å tenke: De troende, de gudfryktige,

de alvorlige kristne — dem kan Gud elske, men ikke meg ugudelige, lettsindige, ustadige og ulydige, som virkelige synder mot Gud,

jeg som vet bedre, og likevel synder, jeg som ikke en gang kan angre synden. Skulle Gud kunne elske slike? Nei, det er umulig.

Men Gud taler ennå et nådens evangelium til alle fortapte. «Så sant jeg lever, sier Herren, har jeg ikke behag i den uguadeliges død, men at han omvender seg og lever. «Tal kjærlig til Jerusalem, sier Gud, det Jerusalem som var det mest besudlede sted i verden, som drepte profetene og stenet dem som var sendt til dem.

Og apostelen sier: «Den som har gjerninger, ham tilregnes lønnen ikke av nåde, men som skyldighet; den derimot som ikke har gjerninger, men som tror på ham som rettferdigjør den uguadelige, ham regnes hans tro til rettferdighet» (Rom. 4, 4-5).

Denne underlige nyhet har sin grunn i dette: Da vi mennesker var falt, fortapt og fordømt, forbarmet Gud seg over oss, fornoret seg for vår skyld så dypt at han ble menneske likså virkelig som han var Gud.

Grunnen var den at hans evige faderkjærlighet til oss ikke kunne forandres ved vårt fall, men brente like mektig i ham som før. Han kunne ikke la oss være fortapte da vi ved Satans list var røvet fra ham, men måtte ta opp kampen med Satan for å føre oss tilbake. Og da tiden var inne, sendte han sin Sønn, som kom for å gi sitt liv til en løsepengen for oss.

Han ble for nitten hundre år siden hengt på et kors og led der døden, istedenfor alle uguadelige mennesker. Du har hørt og vet at det var i deres navn han smakte døden. Først ble han tornekronet, slått i ansiktet og hudstrøket. Hans hender ble gjennomboret. Fötene hans ble det slått spikrer gjennom, i siden ble det stukket et spyd. Og så utgjød han sitt blod for oss arme mennesker. Hvor finnes vel på jorden større kjærighet!

Ved denne Frelser som led døden på korset, er det nå vunnet nåde og salighet for alle uguadelige mennesker — for dem som har levd, for dem som lever i dag, og for dem

som helt til dommedag kommer til å leve her i verden. Satan er fratatt retten til alle synder. Himmelens er igjen åpen. Alt har nå Gud forsont med seg selv på grunn av blodet på korset. At den hellige treenighet igjen kan bo på jorden, er en følge av denne forsoning, som overgår all kunnskap.

Den som tror på ham, er salig og behøver aldri mer være bedrøvet eller tvile på grunn av sine synder, selv om de var flere enn havet. Men den som ikke tror, er allerede dømt. Den som søker saligheten på annen måte, er kommet inn i villfarelsen. Om noen kan si at samvittheten ikke anklager ham, og han derfor er nærmere himmelen enn røveren, skjøgen, toleren, er det bare et tegn på selvbedrag. At vi selv er hellige, er dikt! Jesu offer og bare det gjør oss salige.

Jesus døde for syndere

Hvem er det Kristus gir salighet og rett til evig liv bare ved at de tror? Paulus sier: Det er de uguadelige (Rom. 4, 5).

Vi har lett for å tenke: Når Gud kunne gjøre det han gjorde med sin egen Sønn, må han ha funnet noe hos menneskene som kunne bevirke det. En Bibelen svarer: Vi ble forlukt mens vi ennå var fiender (Rom. 5, 10). Vår frelse er ikke en frukt av vår gode vilje, men av Guds barmhjertighet.

Dette evangelium viser seg som en Guds kraft som fører oss til troen. Ordet om det Guds lam som er slaktet for oss på korset, er ikke noe tort og kraftløst, som enkelte tror. Den tro som gjør oss salige, kommer av ordet om vår Frelsers sår og blod, når det males for våre øyne. Det er ikke noen annen vei til tronen.

Det er ikke lett å beskrive hvordan det går til. Det er lettere å erfare det enn å beskrive det. Men vi vil forklare det så godt vi kan:

Et dødt menneske hører Guds Sønns röst. (Joh. 5, 25), og når han får se seg selv i Guds lys, ser han sin virkelige stilling, sin elendighet, si fordervelse. Og selv om han

som Paulus før omvendelsen kan si at han har vandret ustraffelig etter loven, sier han nå: Jeg er den største av alle syndere. Hvor skal jeg fly?

Gleden i synden blir stundom borte, selv om det ofte er av redsel. Man kjenner sin nød, men føler ikke noe av kraften av Jesu død. Man vet nå at man ikke tror på ham, og føler seg dømt og fordømt (Joh. 13,18). Det er dette Bibelen kaller bedrøvelse etter Gud», sorg etter Guds sinn.

Den som nå ikke tenker på å gjøre noe for å bli frelst, som ikke lover det han ikke kan holde, ikke gjør seg bedre enn han er, men akkurat som han er, går til synderes venn og kaster seg ned for den barmhjertiges føtter, han får troen på den som kan frelse ugadelige. Da får han høre: Dine synder er deg forlatt! Den hellige ånd preker forsoningens ord for et slik stakkars hjerte som ser seg helt fortapt, griper det liksom ved hånden og viser det i evangeliet Guds lam, hvordan det har blodd seg til døde på korset for vår skyld. Ånden forsikrer disse mennesker: Kristus er død for deg!

Således fører Ånden ved Ordet et menneske til troen. Og er hjertet hardt som sten, smelter det som voks så snart det hører og tror at Guds Sønn har hengt på korset for oss arme syndere. Den som ikke kommer til troen ved dette veldige under, vil motgang, lidelse og frykt for helvete ikke kunne utrette noe ved.

En synder som føres til troen, «holder seg ikke til gjerninger. For det står skrevet: - Den som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugadelige, ham regnes hans tro til rettferdighet (Rom. 4, 5). - Tvert imot står det at så mange som holder seg til lovgjerninger, er under forbannelse (Gal. 3, 10).

Således er alle utvortes fromme mennesker — selv om de har mange gode gjerninger å rose seg av — likevel forbannet som de andre. Ja, tollere og skjøger har kortere vei til

himmelen enn de (Matt. 21, 31). Det er derfor helt galt når et menneske tror at han må gjøre det og det for å gjøre Gud nådig, så han kan forlate ham synden. Dette er gjerningshellighet, en fornekelse av Jesu offer.

Men så snart sjelen har lært sin fordervelse å kjenne, fått høre at Jesus kom til verden for å frelse syndere, og så ikke betenker seg lenger, men kaster seg ned for Jesu føtter og tigger om nåde og tro - da får han troen.

Evangeliet gir syndere fred

Når troen oppstår i et hjerte, er det ikke spørsmål om en er from, men om en er en synder som trenger barmhjertighet. Den som ikke vet noen annen utvei enn å fly til Jesu kors, får snart erfare hva det er å tro på Jesu sår som har vunnet en evig forløsning. Ordet om at han gjør den ugadelige rettferdig, blir da klart, og man takker Gud for at det ikke kommer an på hva vi kan prestere, men på Guds kjærlighet. Nå får man se og smake mer enn man i hele livet kan snakke om.

Dette evangeliet gjør alle dem salige som tror på det, for deres tro regnes dem til rettferdighet. Nå gråter sjelen av glede. Som synderinnen væter den hans føtter med tårer. Hjertet er kommet i brann og er blitt opptent av hans hellige ild. Frelseren er alt for et slikt nådens barn. Det hviler ikke noe steds slik som ved hans føtter og roser seg ene og alene av hans blod.

Dette er å være salig. Dette er å nyte en glede som ingen kan ta fra oss. En vet at Frelseren lever, en vet på hvem en tror. Dette erfares av millioner av mennesker. Noen av dem står nå fortronen og hilser de sår som er minnesmerket om hans store kjærlighet.

Jesu nåde gjør oss rettferdige. Hans fortjeneste er porten for oss til himmelen. Vi trenger ikke noe mer til salighet. Jesus tar imot syndere.

Kjære venner! Nå kommer det an på om dere tror dette. Men er det noen som må si

at de ikke trenger Frelseren ennå, men lever i syndens treldom og er redd for den siste stund — for en kan jo ikke vite når den kommer — da skal han lese flittig i evangeliet for de ugodelige. Da skal han kaste seg ned med sin syndebyrde for korsets fot og rope: Forbarm deg over meg! Da skal han finne fred, og når den stunden kommer, skal han gå hjem til Gud med fred i sitt hjerte. Amen.

Bibellesning

Noen tanker om hvorledes vi skal lese Bibelen, om vi skal lese den med forstanden, tanken eller med hjertet.

Til Emaus de vandret, de to så trist en dag
Da kommer livets Herre med dem han går tilag
Han livets ord forklarte, fra alle Skriftens blad
Da hjertet kom i brand, for ham, vår Frelser-
mann.

Vi leser for å leve, av Herrens dyre ord.
Da lever vi i Jesus, han som i Ordet bor.
Men les ei for å finne, litt kunnskap om en
mann,
det aldri frelse kan. Du livet tape kan.

Vi leser for å eie Guds lys i sjel og sinn,
da flytter han ved Ånden sitt liv i hjertet inn.
Men les ei for å bruke, Guds ord til andres
dom,
da blir du kold og tom. Les rett. Til Jesus kom

Når jeg med sorg beskuer mitt liv i mange år
da hjertet ofte gruer, montro hva dom jeg frå?
Min dom, den bar min Frelser, min straff han
tok på seg.

Kun deri lever jeg. For det er livets vei.

Hans nåde hjertet renser, av nåden lever jeg.
For arv jeg ei skal tjene, hans ord meg viser
vei.

Mitt håp jeg har alene, i Jesu liv for meg.
Der frigjort lever jeg. For Gud det klarer seg.

Margit Sønnervik.

Land, land, høyr Herrens ord

Ein gudlaus lyd går sukkar og fram i dimme
fer.
Mot lagnaden han mukkar og tunge bører ber
Dei folk som ned seg bøyer og giver Herren
rett.
dei seg med nåden nøyser og vert til herrar
sett.

Med fanget fullt av blomar sat folka langt
i nord,
og nauda snart gjekk over som råka deira jord
men han som allting lagar han ei fekk takk
til svar.
Med tukt han lyden agar, som hever gløymt
sin far.

Skal domen atter råke ei ætt som hatar tukt??
Må folket smake åket, før dei ber fager frukt?
Me beder stilt om nåde, om himmelrikets vår:
«Sjå til oss i vår våde, du Gud som alt
formår».

Johan Låstad